Sfântul apostol Simon Zilotul şi Biserica Podeanu

Sfântul apostol Simon, mirele din Cana Galileii - protectorul mirilor şi îndreptă-torul celor rătăciţi sufleteşte (10 mai şi 30 iunie):

https://www.academia.edu/43084420/Sf%C3%A2ntul_apostol_Simon_mirele_din_Cana_Galileii_protectorul_mirilor_%C5%9Fi_%C3%AEndrept%C4%83torul_celor_r%C4%83t%C4%83ci%C5%A3i_suflete%C5%9Fte_10_mai_%C5%9Fi_30_iunie_

https://archive.org/details/sf.-simon-zilotul

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-simon-zilotul

***

Materiale despre Sfântul apostol Simon:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-Simon,-zilotul-(10-mai-%C5%9Fi-30-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Simon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=apostol+Simon

&&&

Sfântul Simon Zilotul, protectorul marilor iubiri

Nu ştiu de ce preţuim mai mult Ziua Sfântului Valentin decât Dragobetele nostru românesc. Nu ştiu de unde a apărut această modă şi de ce ne place să alergăm după mărgele străine, uitând că la doi paşi de noi, în chiar naosul Bisericii Podeanu din Piaţa Chibrit, se află moaştele Sfântului Simon Zilotul, protectorul tuturor îndrăgostiţilor şi al celor căsătoriţi, apostolul despre care se spune că la Cana Galileei, l-a avut ca nuntaş pe însuşi Hristos şi a băut împreună cu El vinul prefăcut miraculos din apă.

La racla Sfântului Simon Zilotul

La Podeanu, toate drumurile duc la racla sfântului, acolo unde sub privirea trează a Pantocratorului şi a sfinţilor din Iconostas, se întruchipează mistic un loc dincolo de orice loc - un al cincilea punct cardinal: centrul lumii. Ajungi la raclă şi cu ochii închişi, purtat de un imbold special al inimii, îngenunchezi în faţa Sfintelor moaşte fără voie. Nu trebuie să cauţi, nu trebuie să întrebi pe nimeni. Ca orice comoară adevărată, moaştele apostolului Simon Zilotul sunt la vedere. E o casetă de lemn mirositor de santal, cu intarsii fine de sidef, ce se arătă în ascunzişul altei casete mai mari şi cu geam transparent, sub un mic baldachin de marmură alb-ruginie, întruchipând cununa vieţii şi a căsătoriei, sprijinită pe patru stâlpi de neclintit - stâlpii Mântuirii dintotdeauna: Credinţa, Nădejdea, Dragostea şi Familia.

Părintele Ailoaie

Sunt multe lucruri demne de uimire la Podeanu. Priveşti şi iei aminte. Admiri amestecul de alb cu polen aurit de pe catapeteasmă şi observi desenul luminos al unor superbe vitralii cu sfinţi români. Citeşti micul istoric şi te minunezi de prospeţimea construcţiei (refăcută total după 1990), pentru a te opri apoi în pridvor, constatând că la ora vecerniei, stranele sunt deja pline. Alături, lângă pangar, câţiva credincioşi aprind lumânări şi discută cu glas şoptit între ei. E lume de tot felul. Lume, în general, cu probleme. Unii vin din curiozitate; alţii, într-o disperare de moment. Unii ezită şi nu ştiu încă bine ce să ceară; alţii vor să mulţumească pentru toate câte li s-au împlinit.

O tânără trăieşte de mai mult timp cu impresia că este blestemată, de vreme ce nimeni nu a cerut-o în căsătorie până acum şi multe femei din familia ei au murit bătrâne, bolnave şi singure.

O altă tânără întreabă, parcă uşor îndoită, dacă Moaştele ajută să-i aducă înapoi iubitul, în timp ce o doamnă mai în vârstă caută să o încurajeze, povestindu-i cum, după 40 de ani de căsătorie, s-a trezit că-i cere soţului ei să divorţeze, simţind faţă de omul pe care îl iubise cândva o repulsie violentă, cu totul nefirească. Nimeni şi nimic nu a putut-o convinge să renunţe la hotărârea ei, până când s-a întâmplat ca în drum spre Tribunal, să treacă prin dreptul bisericii şi brusc, făcându-şi doar semnul crucii, o căldură dincolo de fire a cuprins-o cu intensitatea unui fulger, făcând-o să exclame uimită: "Doamne, ce-i cu mine? Ce vreau să fac?". Aşa a dispărut vrăjmăşia din inima ei, aşa s-a reîndrăgostit de soţul ei şi tot aşa a aflat numele bisericii Podeanu, deopotrivă cu minunata

lucrare a Sfântului Simon Zilotul, protectorul mirilor şi îndreptătorul celor rătăciţi sufleteşte.

Viziunea femeii oarbe

Mormântul episcopului Valerian Zaharia

E multă suferinţă rostită în gând sau doar în şoaptă, la racla cu Sfintele moaşte, dar şi ajutorul e mare, pe măsură. Părintele Ailioaie ştie prea bine de unde vine acest ajutor. Ar păstra cuvenita tăcere a smereniei preoţeşti (faptele să vorbească), dar ştie prea bine că de n-ar vorbi el despre asta, ar vorbi pietrele şi zidurile cele înalte ale bisericii, lucru care de altfel s-a şi întâmplat, când, cu ocazia reconstruirii ei, a descoperit într-o nişă adâncită sub paviment o casetă cu fotografia unei femei. Alături, lângă alte fotografii de epocă şi decupaje din ziarele vremii, se află mărturia preotului Mihail Serpaianu (primul ctitor al bisericii), care povestea că pe la 1926, o femeie oarbă din naştere şi cu viaţă curată, pe numele de familie Pascalopol, trecând prin zonă, s-a oprit din drum şi a început să strige că vede cum în faţa ei se ridică o biserică învăluită toată în lumină, cu nimb strălucitor jur-împrejur. Exact pe locul acela s-a ridicat biserica, respectându-se cumva descrierea femeii oarbe: un lăcaş mic şi smerit, simplu şi curat, cu două coloane la intrare şi deasupra, trei turle, ca cele trei degete ale mâinii pregătite pentru închinare.

Stavilă vrăjitoarelor

E mult de atunci, dar nu atât de departe cât ar părea. Refugiat pe scaunul în care spovedeşte, părintele Vasile Ailioaie îşi aminteşte şi tresare. Îi vine greu să creadă că în 1990, când a venit la Podeanu, biserica era o ruină neagră, un patrulater de ziduri mucegăite, reci şi desfăcute pe la colţuri, prin care sufla crivăţul iernii şi şoarecii se strecurau până spre altar. Nici el nu ştie cum a reuşit în câţiva ani să reclădească de unul singur biserica, înlocuindu-i cupolele grele şi păstrându-i, totuşi forma iniţială. Surâde doar obosit şi arată spre sfânta raclă.

Catapeteasma străluminată

E limpede că nimic nu s-a întâmplat în viaţa lui fără voia Mirelui din Cana Galileei. Nici când l-a cunoscut şi l-a luat în grija familiei sale pe bătrânul episcop Valerian Zaharia (cel care ţinea în mare taină Moaştele, aduse cu multă cheltuială din insula Creta), nici când acelaşi episcop, persecutat de comunişti şi mutat între timp la Domnul, i-a apărut în vis şi l-a avertizat cu vocea lui autoritar paternă să nu se lase şi să nu uite: Podeanu se află, de fapt, în groapa lui Ouatu (cel mai rău famat cartier bucureştean) şi Dumnezeu a vrut ca biserica să fie casă a Sfântului apostol Simon Zilotul, dar şi stavilă tuturor vrăjitoarelor şi descântătoarelor din Străuleşti.

Părintele evită să vorbească despre sacrificiile pe care le-a făcut pentru această biserică, în care s-a zidit cumva pe sine, cu întreaga familie, renunţând la micile bucurii lumeşti. Se codeşte şi tace încurcat, dar îl dau de gol straiele modeste şi mâinile crăpate şi acum de muncă - mâini pe care, inutil, încerca să le ascundă sub marginile reverendei. Ca uleiul sfinţit, adevărul iese la lumină, oricare ar fi el. Iese, împlinind noi miracole, aşa cum s-a întâmplat când Lovica Ailioaie

(soţia părintelui) şi Victoria Cosmin (soţia unui important sponsor) au refuzat să le fie pomenite pe undeva numele şi astfel, să se afle că ele au cumpărat cu banii lor marmura de la baldachinul Sfântului Simon Zilotul. Voia Sfântului a fost însă alta şi miraculos, a făcut ca în spatele piedestalului să apară scrise, în chiar fibra blocului de marmură, aşa cum a fost el tăiat în carieră, chiar iniţialele celor două femei: V. C. şi L. A!

Nuntire albă, cu mirele Hristos

La Podeanu, drumul credincioşilor se opreşte obligatoriu la baldachinul apostolului şi la superba icoană pictată de părintele Sofian Boghiu de la Antim. Sunt multe rugăminţi care se rostesc la racla sfântului. Oameni mai tineri şi mai puţin tineri, care cred că au fost blestemaţi şi că li s-au legat cununiile, oameni disperaţi în dragoste sau disperaţi că nu au un copil.

Racla cu moaşte

Deloc uimit să audă asemenea cazuri, părintele Ailioaie clatină uşor din cap, evită să certe pe cineva şi caută să rămână cât mai rezervat, considerând că prin rugăciunea noastră insistentă, greşim atunci când cerem să se împlinească voia

noastră şi nu voia lui Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat nu de mult cu o tânără, care, speriată că nimeni nu o cerea în căsătorie, făcea pelerinaje nesfârşite pe la cei mai mari duhovnici, pentru a o ajuta să-şi găsească ursitul, perechea hărăzită de Dumnezeu. Într-un târziu, după mai multe căutări, a revenit la Podeanu. Avea în braţe un imens buchet de flori şi voia să mulţumească din tot sufletul la racla Sfântului, fericită că mergând din mănăstire în mănăstire, a prins drag de viaţa monahală şi s-a călugărit, avându-l acum mire chiar pe Hristos.

"Să nu forţăm mâna lui Dumnezeu cu cererile noastre", spune părintele Ailioaie. Sunt momente în viaţă când nu trebuie să ne fixăm gândul pe ceva precis, pe ceva anume. Sunt situaţii când un rău se petrece spre bine şi când un soţ beţiv şi păcătos se poate mântui prin soţia credincioasă, aşa cum s-a întâmplat cu Sfânta Xenia, "Nebună întru Hristos", care s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti ca să plângă cu râuri de lacrimi în numele soţului ei, mort neîmpărtăşit şi în destrăbălare.

Dacă nu cunoaştem planul lui Dumnezeu, atunci mai înţelept este să cerem ceea ce este de folos Mântuirii noastre. Să cerem, cu alte cuvinte, pomul roditor şi nu bucuria parfumată a unui singur şi amăgitor fruct. Să cerem iubirea şi nu un simplu şi trecător sărut".

Părintele nu vrea să dea sfaturi, dar nici nu poate privi impasibil la toată rătăcirea din jur. Nu vrea să dramatizeze, dar e limpede că în ziua de azi familia e în mare primejdie, devenind un fel de ornament sau podoabă - ceva în genul unei rochii pe care o probezi câteva zile, după care, dacă nu-ţi mai place, o dai de o parte sau o duci înapoi la magazin.

Ca preot slujitor în biserica Mirelui din Cana Galileei, părintele Ailioaie are parte de multe ispite şi situaţii jenante, când, spre exemplu, vreun bărbat deja căsătorit, mai vârstnic şi cu dare de mână, îi cere să îl cunune religios cu amanta, numai ca să scape de gura ei sau când mama soacră vrea să plătească oricât pentru ca prin slujbe citite la racla Sfântului, fiul să se despartă de noră. E multă sminteală şi multă suferinţă, sinucideri şi crime pasionale, vrăjitorii şi eresuri de tot felul.

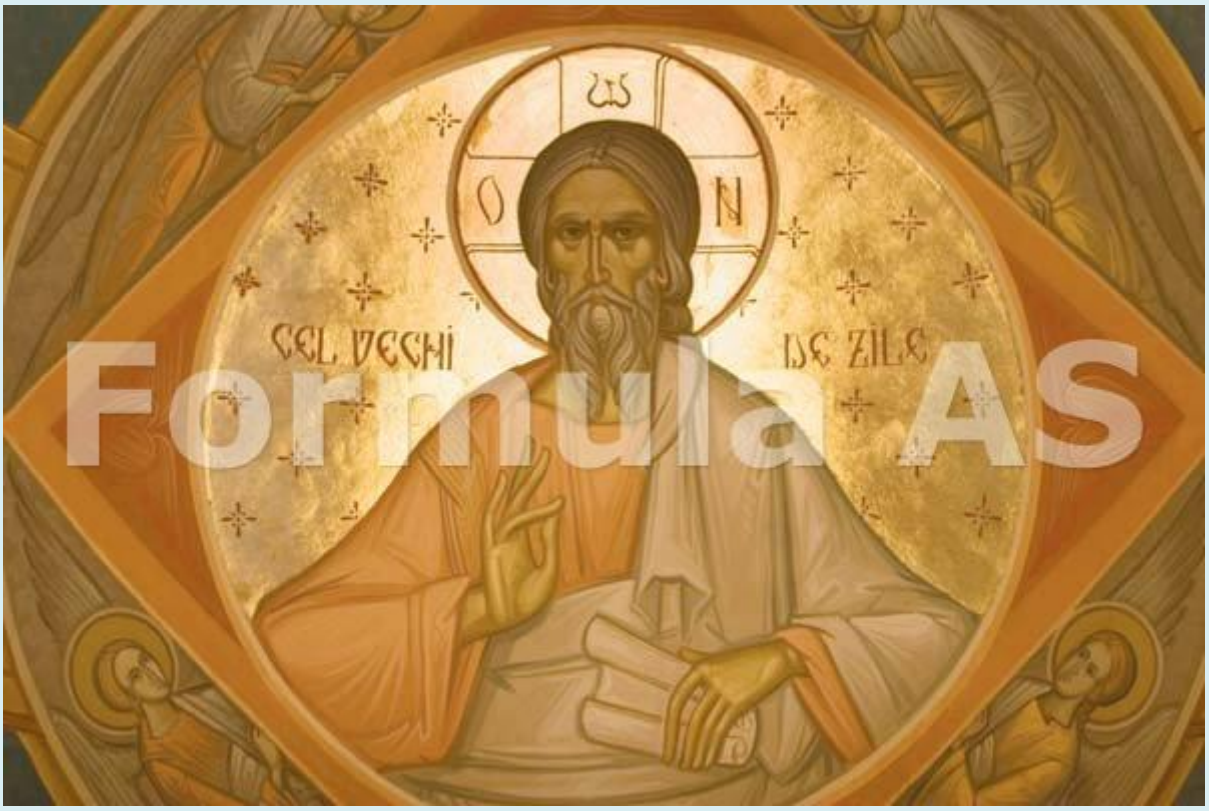

Părintele a încetat de mult să se revolte. Puţin dezamăgit, a renunţat cumva la luptă, văzând că nimic nu mai poate schimba spiritul timpului în care trăim - egoismul, poftele şi lăcomia fără pic de măsură. Trecut prin multe cărţi filocalice şi felurite experienţe intelectuale (inclusiv un doctorat luat în Germania), părintele Ailioaie afişează o seninătate stoică, mulţumindu-se cu puţin, cu bucuria propriei familii (Lovica, Daria şi Aurelian); cu o parohie mică, dar plină de fii duhovniceşti - oameni pe care sfântul apostol i-a ajutat cândva şi acum ei mulţumesc în felul lor, închinându-se la raclă şi ajutând cum pot biserica.

Chiar dacă unii locuiesc în cele mai îndepărtate cartiere ale Bucureştiului, vin cât pot de des la întâlnirea cu Sfântul Simon Zilotul - mare ocrotitor de copii şi vindecător de boli grele, după cum mărturiseşte doamna Paula de la pangar, care, de când ţine cheia bisericii, a văzut multe minuni şi scene emoţionante până la lacrimi, cum ar fi cea trăită de o femeie atât de credincioasă, încât nu s-a temut să ţină întreg Postul Paştelui, deşi era însărcinată în ultima lună. Ea, care pierduse mai multe sarcini până atunci şi medicii nu-i dădeau prea multe şanse de reuşită, şi-a pus nădejdea în ajutorul Sfântului şi Dumnezeu a ajutat-o să nască fără probleme un copil atât de frumos, de cuminte şi cu râvnă la biserică, încât micuţul Teodor Cristian Fanurie a ajuns acum "micul diacon" al părintelui Ailioaie, nelipsit de la nici o Liturghie.

E mare apostolul Simon şi plin de zel, cum îi spune şi numele, dar se pare că nouă nu ne pasă. În timp ce britanicii ţin doliu în ziua când sfântul a fost martirizat pe pământul lor, iar georgienii îi venerează cu sfinţenie peştera (Psirtki) în care a început să-i creştineze, noi ne bulucim la tarabele cu sclipiciuri şi cumpărăm tot felul de perniţe roşii şi brelocuri sub formă de inimioare, crezând că asta ne va ajuta să ne aflăm dragostea şi sufletul pereche. Ca de obicei, ne uităm cu jind la ceea ce au alţii şi dispreţuim ce avem noi. Ca de obicei, plângem şi ne lamentăm, continuând să rămânem săraci, suiţi pe un întreg munte de bogăţie.

Foto: Petre Cojocaru